

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.012/2023/7.

Felperes: Felperes1
(cím2)

Alperes: Alperes1
(cím1)

Alperes jogi képviselője: dr. Molnár György ügyvéd
(cím3)

A per tárgya: fizetés nélküli szabadság elrendelése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék, 28.M.70.019/2022/19.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 21.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja, a felperes keresetét elutasítja.

Az ítéltábla az alperes perköltségfizetési kötelezettségét mellőzi.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 82.138 (nyolcankettőezer-egyszázharmincnyolc) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 68.988 (hatvannyolcezer-kilencszáznolcvannyolc) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felek között közalkalmazotti jogviszony áll fenn, a felperes tanító munkakörben az Általános Iskolaiban dolgozik. Az alperes a 2021. november 12-én kelt levélben tájékoztatta a felperest a 2021. november 1-jétől hatályos, a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő igénybevételéről szóló 599/2021. (X.28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) felperest érintő rendelkezéseiről, valamint közölte a felperessel, hogy mivel a munkavégzése során rendszeresen találkozik tanulókkal, gyermekekkel és szülőkkel, ezért a Rendelet 2. § (1) a) pontjának aa) alpontja szerinti foglalkozotti körbe tartozik. A tájékoztatás rögzíti, hogy a védőoltás felvételét a Rendelet értelmében milyen módon kell igazolnia a felperesnek, és amennyiben az oltást a felperes 2021. november 1. előtt nem vette fel, úgy köteles a Rendelet 2. § (3) bekezdése szerinti mentesítés kivételével egydózisú oltóanyag esetén a védőoltást, a kétdózisú oltóanyag esetén a védőoltás első dózisát 2021. december 15-éig felvenni.

[2] A 2021. november 12-én kelt tájékoztatás tartalmazta, hogy mi a teendő a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség teljesítése alól 2021. december 15. napja előtt mentesített, illetve mentesült foglalkoztatottak esetében. Eszerint amennyiben a felperes a Rendelet szerinti oltási kötelezettség teljesítésének határidejét, azaz 2021. december 15. napját megelőzően mentesül a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól, úgy annak megszűnését követő harminc napon belül köteles egydózisú oltóanyag esetén a védőoltást, kétdózisú oltóanyag esetén a védőoltás első dózisát felvenni és azt a tájékoztatóban rögzítettek szerint igazolni.

[3] Az alperes tájékoztatása kiterjedt a védőoltás felvétele alóli mentesülés feltételeire és annak igazolásának módjára is.

[4] A tájékoztatás 5. pontja rögzíti a védőoltás felvétele elmaradásának lehetséges jogkövetkezményeit, a Rendelet 2. § (7) bekezdésének, a 2. § (8) bekezdésének és a 2. § (9) bekezdésének, valamint a Rendelet 2. § (11) bekezdésének megfelelően.

[5] A felperes a fentiekben rögzített felhívásnak nem tett eleget, ezért az alperes 2021. december 17-én a felperes felé ismételt felhívással élt, hogy a felhívás kézhezvételétől számított 15 napon belül igazolja a védőoltás felvételét.

[6] Az alperes a 2021. december 17-én kelt felhívását a 2021. december 23-án kelt levelében pontosította, mert a Rendelet 2021. december 22-én módosításra került azzal, hogy a Rendelet 2/B. § (2) bekezdése értelmében, ha a foglalkoztatott 2021. december 15. napjáig a védőoltást nem vette fel – a 2/B. § (4) és (7) bekezdésében foglaltak kivételével – az

intézmény dolgozói és a tanulói egészségének és életének megóvása érdekében 2022. január 3. napjától

a) fizetés nélküli szabadságon van, és

b) a köznevelési intézmény, valamint egyéb, munkavégzéssel összefüggő intézmény területére is legfeljebb egy, a saját költségére elvégzett 72 óránál nem régebbi és az egészségügyi szakmai szabályoknak megfelelő molekuláris biológiai vizsgálat – SARS-CoV-2 PCR teszt – negatív eredményeinek igazolásával léphet be.

A felhívásban foglaltak szerint a Rendelet 2/B. § (4) bekezdése alapján a tájékoztatásban írt jogkövetkezmények alól mentesül az a foglalkoztatott, aki 2021. december 30. napjáig a védőoltás felvételét a Rendelet 2. § (5) bekezdésében meghatározott módon igazolja, vagy a Rendelet 2. § (4) bekezdése szerinti szakvéleményt bemutatja.

[7] A felperes a felhívásokban foglaltak ellenére 2021. december 15-éig a védőoltást nem vette fel, illetőleg nem igazolta annak felvételét, vagy a védőoltás alóli mentesülést. Erre tekintettel az alperes a Rendelet 2/B. § (3) és (7) bekezdése alapján ismételten felhívta a felperest, hogy 2021. december 30-áig a Rendelet 2. § (3) bekezdése szerinti mentesítés kivételével a védőoltást vegye fel és annak felvételét igazolja, vagy a Rendelet 2. § (4) bekezdése szerinti orvosi szakvéleményt mutassa be. A tájékoztatásban az alperes figyelmeztette a felperest, hogy amennyiben 2021. december 30-áig nem veszi fel a védőoltást vagy annak felvételét nem igazolja, vagy orvosi szakvéleményt vagy a mentesülést nem mutatja be, a felperes 2022. január 3-ától minden további intézkedés nélkül fizetés nélküli szabadságon lesz.

[8] A felperes az alperes felhívásaiban foglaltaknak nem tett eleget, sem a védőoltás felvételét, sem a védőoltás alóli mentesülését az alperes irányába nem igazolta, ezért 2022. január 3-ától a Rendelet 2/B. § (2) bekezdés a) pontja szerinti fizetés nélküli szabadságon volt 2022. március 7-éig.

[9] A felperes 2021. november 30. - 2021. december 2. napja között keresőképtelen volt, illetve táppénz ellátásban részesült.

[10] A felperes keresettel élt az alperessel szemben az alperes oltási kötelezése, valamint a fizetés nélküli szabadság elrendelése jogszabálysértő jellegének megállapítása és a munkáltatói intézkedések megsemmisítése iránt. E ezen túlmenően a perfelvétel során módosított kereseti kérelmében a jogellenesen elrendelt fizetés nélküli szabadságára tekintettel 862.344 forint elmaradt munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az alperes felhívása az oltás felvételére jogellenes, mert a Rendelet 2. § a) pontja alapján – mivel ügyfelekkel rendszeresen nem találkozik – 2022. január 31-éig lett volna köteles azt felvenni. Az alperes intézkedése sérti továbbá a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. és 7. §-át, valamint a 12. § (1) és a 19. § (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket. Jogszabálysértő a 2022. január 3-ával elrendelt fizetés nélküli szabadság azért is, mert 2021. november 30. - 2021. december 2-a között táppénzen volt, így a Rendelet 2. § (12) bekezdése és az Mt. 55. § (1) bekezdése alapján az

oltás felvételére semmiképpen sem volt köteles 2021. december 15-éig, ezért a Rendelet 2. § a) pont aa) alpontja és a 2/B. §-a sem volt alkalmazható. Oltásfelvételi kötelezettsége akkor keletkeztethetett volna, ha az alperes a keresőképtelenségét követő munkába állása után tájékoztatja az oltás felvételére vonatkozó új határidőről. Mivel ezt az alperes elmulasztotta, tájékoztatás hiányában nem keletkezett oltási kötelezettsége, így az alperes jogellenesen rendelte el a fizetés nélküli szabadságát. Álláspontja szerint a Rendelet és a munkáltatói intézkedés is alkotmányellenes és ezért kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását a Rendelet megsemmisítése iránt.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte az ügyvédi munkadíj tekintetében. Kifejtette, hogy a Rendelet a 2. § (1) a) pontja szerinti besorolás megállapítását a munkáltató hatáskörébe utalta és az erre vonatkozó döntését közölte is a felperessel, aki ez ellen kifogással nem élt. A Rendelet 2. § (4) bekezdése egészségügyi ellenjavallat esetén mentesülést biztosított a védőoltás felvétele alól. Amennyiben a felperes 2022. január 3-át követően bemutatja az egészségügyi ellenjavallatra vonatkozó orvosi szakvéleményt, fizetés nélküli szabadsága azonnal megszűnt volna, azaz a 2021. december 30-i határidő nem volt jogvesztő. A Rendelet 2/B. §-a ugyanakkor nem biztosított méltányossági lehetőséget és a fizetés nélküli szabadság a Rendelet 2/B. §-án önmagában a jogszabályi rendelkezésen és nem a munkáltató intézkedésén alapult. A Rendelet 2. § (12) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben hivatkozott arra, hogy ezen rendelkezést egységesen úgy alkalmazták az állami köznevelési intézmények, hogy ha a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettség az alkalmazottra irányadó oltási határidő napját megelőző napon, azaz a felperes esetében 2021. december 14-én és azt követően fennállt, akkor kell alkalmazni az oltási kötelezettség halasztására vonatkozó szabályt. A Rendelet 2. § (12) bekezdése azon személyi körre vonatkozott, akik nem kaptak a Rendelet 2. § (1) a) pontja szerinti értesítést a munkáltatótól távollétük okán, vagy a már megkapott értesítés szerinti határidő önhibán kívüli okból nem volt tartható.

[12] Az elsőfokú bíróság a 28.M.70.019/2022/19. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére a 2022. január 3. - 2022. március 7. napjáig terjedő időszakra tekintettel 862.344 forint elmaradt munkabért, valamint a 2022. január havi elmaradt munkabér után 2022. január 6. napjától, a 2022. februári elmaradt munkabér után 2022. március 6. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, ezen túlmenően a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 19.599 forint keresetkiesést mint perköltséget. Megállapította továbbá, hogy a perben feljegyzett 56.444 forint eljárási illeték a Magyar Állam terhén marad.

[13] Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint az Alkotmánybíróság a 3128/2022. (IV.1.) számú határozatával a Rendeletet a per tárgyának érdemét érintő körben megvizsgálta, arról döntést hozott, ezért nem indokolt az Alkotmánybíróságnál újabb eljárást kezdeményezni a Rendelet alkotmányellenességének megállapítása iránt.

[14] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a Rendelet megalkotásának célja az volt, hogy azon állami foglalkoztatottak, akik olyan munkát láttak el, amely során a saját munkatársaikon kívül egyéb személyekkel („ügyfelekkel”) is találkozhatnak, a koronavírus elleni védőoltással beoltottak legyenek. Ennek érdekében azon foglalkoztatottak, akik a Rendelet hatálya alá tartoztak, és a Rendeletben meghatározott

határidőig nem oltatták be magukat, munkajogi korlátozás alá estek. A Rendelet alapján a munkáltató volt jogosult meghatározni, hogy melyik az a foglalkoztatási kör, amelyik a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) vagy ab) alpontja alá esik. Az alperes a 2021. november 12-én kelt levélben egyértelműen tájékoztatta a felperest arról, hogy a munkáltató döntése alapján a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontja szerinti foglalkoztatotti körbe tartozik. A felperes érvelésével szemben kifejtette, hogy minden olyan személy, akivel a felperes a saját munkatársain kívül a munkavégzése során a perbeli időszakban találkozott, a Rendelet szerinti ügyfélkörbe tartozik, így az iskola diákjai is.

[15] Az elsőfokú bíróság a Rendelet 2. § (12) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben megállapította, hogy ezen rendelkezés egy kiegészítő szabály azon esetekre, amikor a foglalkoztatott a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól az oltási kötelezettsége teljesítésének határidejét megelőzően mentesült. Ezen foglalkoztatotti kör esetében a jogalkotó azt várta el, hogy a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség teljesítése alóli mentesülés megszűnését követő harminc napon belül tegyenek eleget a Rendeletben foglalt oltási kötelezettségüknek. A Rendelet 2. § (12) bekezdése azonban nem egzaktt abból a szempontból, hogy annak nyelvtani megfogalmazása nem segíti azt, hogy a jogszabály eredeti célja minden esetben teljesülni tudjon. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jogalkotó célja a Rendelet 2. § (12) bekezdésének megalkotásával az lehetett, hogy az azokra vonatkozzon, akiknek a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alóli mentesülése az oltási kötelezettség teljesítésének határidejét megelőzően keletkezett és azon túl is nyúlt. A Rendelet 2. § (12) bekezdésének szövege azonban nem ezt tartalmazza, hanem azt, hogy annak a foglalkoztatottnak, akinek a fenti mentesülése bekövetkezett a reá irányadó oltási kötelezettség teljesítésének határideje előtt és az bármely rövid ideig is tartott, annak a foglalkoztatottnak az oltási kötelezettségének a határideje a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség teljesítése alóli mentesülése megszűnését követő harminc napon belüli időtartamra esett. Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint a felperes főszabály szerinti oltási kötelezettsége a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontján alapult. Mivel azonban a felperes 2021. november 30. - 2021. december 2-a között táppénzen volt, az Mt. 55. § (1) a) pontja szerint mentesült a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségének teljesítése alól. Ezáltal az a helyzet állt elő, hogy a felperesre irányadó jogszabályhely a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontjáról a Rendelet 2. § (12) bekezdésére módosult. Mindez azt is jelentette, hogy módosult a felperes oltási kötelezettségének teljesítésére irányadó határidő is. Az alperes a Rendelet 2. § (12) bekezdésében, illetve a (7) és (8) bekezdésében foglaltakkal szemben a felperes táppénzes állományát követően tájékoztatását, illetve felhívását a felperes irányába úgy fogalmazta meg, mintha a felperes nem lett volna táppénzen és reá nem a Rendelet 2. § (12) bekezdése, hanem továbbra is a Rendelet 2. § (1) bekezdése vonatkozna.

[16] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes oltási kötelezettségének teljesítési határideje a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontjához képest a táppénzes állományára tekintettel módosult. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontja, illetve a Rendelet 2. § (12) bekezdésében foglalt határidők anyagi jogi jellegűek, és azok elteltével a Rendeletben meghatározott jogkövetkezmények önmaguktól bekövetkeztek. A felperes munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége alóli mentesülésének napja 2021. december 2-a volt, amelyhez képest a harminc nap 2022. január 1-jén járt le, a felperes 2022. január 1-jéig volt köteles egydózisú oltóanyag esetén a védőoltást vagy kétdózisú oltóanyag esetén a védőoltás első dózisát felvenni. Ehhez képest az alperes arra hívta fel a felperest, hogy az oltást 2021. december 30-áig vegye fel, illetve annak

felvételét igazolja azzal, hogy amennyiben a felhívásban foglaltak nem teljesülnek, a Rendelet 2/B. § (2) a) pontja szerinti jogkövetkezményt kell alkalmazni 2022. január 3-ától. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperest nem tájékoztatta az oltási kötelezettségének új határidejéről, illetve nem eszközölte vele szemben a Rendelet 2. § (7) bekezdése szerinti felhívást sem. A felperesnek volt oltási kötelezettsége, ugyanakkor a 2. § (7) bekezdésében foglalt tájékoztatás és felhívás alperes általi elmulasztásának az a következménye, hogy a Rendelet 2/B. §-át csak az 1. § (1) a) és b) pontja szerinti intézmény azon foglalkoztatottja tekintetében lehet alkalmazni, akinek a vonatkozásában a munkáltató a 2. § (2) bekezdése szerint megállapította, hogy a 2. § (1) a) pontja aa) alpontja hatálya alá tartozik. A felperes oltási kötelezettségére a 2021. november 30. - december 2. között táppénzes állománya miatt már nem a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontjában foglaltakat, hanem a Rendelet 2. § (12) bekezdésében foglaltakat kellett volna alkalmaznia. Erre tekintettel az oltási kötelezettségnek vagy a mentesülés igazolásának elmulasztása esetére jogkövetkezményként nem a Rendelet 2/B. § (2) bekezdését, hanem a Rendelet 2. § (7) és (8) bekezdését kellett volna alkalmaznia az alperesnek. Mindez azt jelenti, hogy az alperesnek 2022. január első napját követően fel kellett volna hívni a felperest arra, hogy a védőoltást a felhívástól számított 15 napon belül vegye fel és annak felvételét a Rendelet 2. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint igazolja vagy a (4) bekezdés szerinti orvosi szakvéleményt mutassa be. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, mivel a felperes esetében az alperes a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontja alapján a Rendelet 2/B. § (1) - (2) bekezdésének alkalmazásával járt el, jogszabálysértő, hogy a felperest 2022. január 3-ától fizetés nélküli szabadságra küldte.

[17] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jogellenesen alkalmazott fizetés nélküli szabadság időtartamára a felperest megilleti az elmaradt illetmény és kamatai, amelynek megfizetésére kötelezte az alperest, figyelemmel arra is, hogy az alperes a követelés összegszerűségét nem vitatta.

[18] Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint az alperes intézkedése nem sérti az Mt. 7., 12. és 19. §-ának rendelkezéseit és nem állapítható meg az egyenlő bánásmód követelményének megsértése az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 8. §-a alapján sem, ezért a felperes másodlagos kereseti kérelmét nem ítélte megalapozottnak.

[19] Az alperes a törvényes határidőben előterjesztett fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetet teljes egészében utasítsa el és kötelezze a felperest perköltség megfizetésére.

[20] A fellebbezésben foglaltak szerint az elsőfokú ítélet sérti a Rendelet 2. § (12) bekezdésében és a 2/B. §-ában foglaltakat. A fellebbezésben az alperes kizárólag azt kifogásolta, hogy az alperes felperes részére intézett felhívásai és a fizetés nélküli szabadság kezdő időpontja esetében nem a Rendelet 2. § (12) bekezdésében és a 2. § (7) - (8) bekezdésében foglaltakat, hanem a 2. § (1) a) pont aa) pontjának rendelkezését, illetve 2/B. § (1) - (2) bekezdését kellett alkalmazni. Hangsúlyozta, hogy a felperes az oltás felvétele tekintetében három felhívást kapott, minden lényeges információval rendelkezett a tájékoztatások tartalma alapján a Rendelet reá vonatkozó szabályairól, azonban egyik tájékoztatás kézhezvételét követően sem jelezte, hogy álláspontja szerint a tájékoztatások, a felhívások nem felelnek meg a jogszabályoknak. A felperes magatartása álláspontja szerint

arra irányult, hogy a Rendelet által biztosított mentesülési esetek fennállásának hiányában se kelljen felvennie a védőoltást, de mentesüljön az oltás felvételének elmulasztására előírt hátrányos jogkövetkezmények alól.

[21] Az Alaptörvény 28. cikkének rendelkezésére figyelemmel kifejtette, hogy a Rendelet szövege a köznevelési intézményeknél foglalkoztatott pedagógusok esetén arra irányul, hogy az érintettek minél előbb, minél nagyobb számban vegyék fel a védőoltást, védőoltás hiányában pedig ne végezhesse munkát, kivéve akkor, ha a védőoltás ellenjavallt. A jogalkotó célja a köznevelési intézményeknél foglalkoztatott pedagógusok esetén az oltás minél gyorsabb felvétele volt és ezen cél által meghatározott kereteken belül kell értelmezni a Rendelet szabályait. Ennek megfelelően a Rendelet 2. § (12) bekezdését sem lehet a jogszabály szellemével és céljával ellentétesen értelmezni. Álláspontja szerint a Rendelet 2. § (12) bekezdésében rögzített szabály célja nem az, hogy az oltás felvételére vonatkozó határidő lejártát megelőzően bármilyen okból és időtartamban fennállt vagy fennálló keresőképtelenség a munkáltató által a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontja szerint előírt időpontot minden esetben semmissé tegye. A rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség alóli mentesülés körében számtalan olyan eset van, amely nem érinti a foglalkoztatott egészség állapotát és semmilyen hatással nincs a védőoltás felvételére. Előadta, hogy az állami köznevelési intézmények a Rendelet 2. § (12) bekezdését két csoportra alkalmazták, egyrészt azon foglalkoztatottakra, akik nem kaptak a Rendelet 2. § (1) a) pontja szerinti értesítést a munkáltatótól távollétük miatt, míg a második csoportba azok tartoztak, akikről a már megkapott értesítés szerinti határidő betartása nem volt elvárható, mert esetükben a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettség alóli mentesülés legkésőbb a foglalkoztatottra irányadó oltási határidő napját megelőző napon elindult, majd azt követően is fennállt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott értelmezés esetén a Rendelet célja nem jut érvényre.

[22] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A Rendelet céljának megállapításával összefüggésben megjegyezte, hogy a Rendeletnek nincs preambuluma, illetve indokolása. Ebből következően a jogszabály szövegéből kell kiindulni a Rendelet céljának meghatározásakor. A Rendelet 2. § (12) bekezdése alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jogszabályi rendelkezés nem egzakt abból a szempontból, hogy annak nyelvtani megfogalmazása nem segíti, hogy a jogszabály eredeti célja minden esetben teljesülni tudjon. A jogszabály szövegéből kiindulva, mivel 2021. november 30. - december 2-a között táppénzen volt, a főszabály szerinti oltási kötelezettségre irányadó jogszabályhely a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontjáról a Rendelet 2. § (12) bekezdésére módosult, melynek következtében módosult az oltási kötelezettség teljesítésére irányadó határidő is.

[23] Az alperes fellebbezése megalapozott.

[24] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Pp. 376. § (1) a) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson bírálta el és a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel nem érintette az elsőfokú ítélet nem fellebbezett, a keresetet részben elutasító rendelkezését. A másodfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a Pp. 379. §-ában, illetve 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel, az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdésének alkalmazásával a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által alkalmazott anyagi jogi jogszabályok alkalmazásával, illetve az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel a következők szerint nem ért egyet.

[26] A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes a felperes vonatkozásában helyesen alkalmazta-e a Rendelet 2/B. § rendelkezéseit és helyesen állapította meg azt, hogy a felperes 2022. január 3-ától a Rendelet 2/B. § (2) a) pontja alapján fizetés nélküli szabadságon van.

[27] A Rendelet 2021. december 22-étől hatályos 2/B. § (1) bekezdése szerint az 1. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti intézmény azon foglalkoztatottja tekintetében, akinek vonatkozásában a munkáltató a 2. § (2) bekezdése szerint megállapította, hogy a 2. § (1) a) pont aa) alpontja hatálya alá tartozik (e § alkalmazásában a továbbiakban: foglalkoztatott) a 2. § (7) és (8) bekezdését az e §-ban foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

A Rendelet 2/B. § (2) bekezdése alapján, ha a foglalkoztatott 2021. december 15. napjáig a védőoltást nem vette fel, a foglalkoztatott – a (4) és (7) bekezdésben foglaltak kivételével – az intézmény dolgozói és tanulói egészségének és életének megóvása érdekében 2022. január 3. napjától

a) fizetés nélküli szabadságon van, és

b) a köznevelési intézmény, illetve a szakképző intézmény, valamint egyéb, a munkavégzéssel összefüggő intézmény területére egy, a saját költségére elvégzett, 72 óránál nem régebbi és az egészségügyi szakmai szabályoknak megfelelő molekuláris biológiai vizsgálat – SARS-CoV-2 PCR teszt – negatív eredményének igazolásával léphet be.

[28] A Rendelet 2/B. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a Rendelet 2. § (7) bekezdését a Rendelet 2/B. §-ában foglalt eltérésekkel kellett alkalmazni. Mivel a Rendelet 2. § (7) bekezdése a Rendelet 2. § (12) bekezdésének alkalmazására vonatkozóan is tartalmaz rendelkezést, a nyelvtani értelmezés alapján a Rendelet 2. § (12) bekezdésében foglaltakat szintén a Rendelet 2/B. §-ában meghatározott eltérésekkel kell alkalmazni. Ennek megfelelően, amennyiben a keresőképtelen foglalkoztatott oltásfelvételi kötelezettsége a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettsége hiányában 2021. december 15-éig nem állt be, illetve a foglalkoztatott a védőoltást nem vette fel, a munkáltatónak a Rendelet 2/B. § (3) bekezdése szerint fel kellett hívnia a foglalkoztatottat, hogy a védőoltást 2021. december 30. napjáig vegye fel és annak felvételét igazolja, vagy a védőoltás felvétele alóli mentesülésre vonatkozó orvosi szakvéleményt mutassa be.

[29] Az elsőfokú ítéletben foglaltaktól eltérően a köznevelési intézményeknek a Rendelet 2. § (1) a) pont aa) alpontja hatálya alá tartozó foglalkoztatottai esetében a koronavírus elleni védőoltás felvételének határideje 2021. december 30-a volt és az a Rendelet 2. § (12) bekezdésében rögzített rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség alóli mentesülésre tekintettel sem hosszabbodott meg.

[30] Az alperes a fentiekben rögzítetteknek megfelelően a Rendelet 2/B. § (3) bekezdése szerinti felhívással élt a felperes felé, amelynek azonban a felperes nem tett eleget. Ebből következően az alperesnek a Rendelet 2/B. § (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezményeket – így a Rendelet 2/B. § (2) a) pontja szerinti fizetés nélküli szabadságot – a felperes vonatkozásában a jogszabály alapján további munkáltatói intézkedés nélkül alkalmazni kellett.

[31] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes a felperest a 2021. december 22-én kelt levélben a Rendelet 2/B. § (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tájékoztatta arról is, hogy a fizetés nélküli szabadságra vonatkozó jogkövetkezmények alkalmazása alól mentesül, ha 2021. december 30-áig a védőoltás felvételét a munkáltató felé igazolja vagy a mentesülésre vonatkozó orvosi szakvéleményt bemutatja.

[32] Az alperes eljárása a Rendelet 2/B. §-ában foglaltaknak megfelelt és a fizetés nélküli szabadság alkalmazására a felperes esetében a jogszabály helyes alkalmazásával került sor, a felperes a 2022. január 3-ától kezdődő és 2022. március 7-ig tartó fizetés nélküli szabadságának időtartamára elmaradt munkabérigényt – jogalap hiányában – nem érvényesíthet.

[33] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (2) c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva a Pp. 383. § (2) bekezdésének második fordulata alapján az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[34] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (5) bekezdésének alkalmazásával – a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel – mellőzte az elsőfokú ítélet alperest perköltség fizetésére kötelező rendelkezését.

[35] A másodfokú bíróság a felperes pervesztességére figyelemmel a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes jogi képviselőjével összefüggésben felmerült első- és másodfokú perköltségének megfizetésére, amelyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségesekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) a) pontjának, valamint az (5) bekezdésének alkalmazásával összesen 89.138 forint (64.676 forint + áfa) összegben állapított meg.

[36] A fellebbezési eljárásban az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján 68.988 forint fellebbezési illeték merült fel. Mivel a pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, a feljegyzett elsőfokú eljárási illeték, valamint a fellebbezési illeték a Pp. 83. § (1) bekezdése, a 95. § (1) a) pontja, a 102. § (1) és (6) bekezdése, valamint a 525. § (1) és (3) bekezdése alapján az állam terhéen marad.

[37] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdése szerint nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2023. április 25.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Barna Sára sk.

Dr. Mózsai Gábor sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró